

den. Het publiek zat niet alleen met zijn neus op het gebeuren (kreeg de spatten op zich), het was ook zijn schaamte en zijn geweld waar het naar keek.

Wat nu met die theattertaal? Theu Boermans liet eerder weten weinig te voelen voor abstraheringen van gewelddadige scènes ('een witte muur en mooi licht, dat is design, daar zit geen weerstand in'). Een waardevolle optie. Zijn alternatieven in Brussel om extreem geweld te tonen waren te herleiden tot het illusietheater: over de top acteren en doorzichtige trucs ('dan nog liever een slechte moord met messen uit gelatine'). Die tekens bleken te onmachtig, te artificieel om stevig door te komen.

Voor alle duidelijkheid, in Wenen wordt voor de verkrachting van Fausts kind nog steeds een pop gebruikt. Faust zuipt ook daar voor drie. Maar het aandeel simili-geweld is wel verkleind. En Faust is veel minder zwijn. Wat Boermans doet, is op tijd en stond afstand nemen van de homogeen voortkabbelende theattertaal, om dit keer wél de afwijkingen op te zoeken.

Boermans neemt zijn toevlucht tot twee totaal tegengestelde oplossingen: scènes die

schijnbaar (schijnbaar, daar zit de *catch*) zo ontheatraal zijn dat ze werkelijk lijken. Noem het een verdund illusietheater. De kijker is zich bewust van een fictie, maar hij komt die niet eigenhandig in ontvangst nemen, hij tuint er tot zijn eigen verrassing halsoverkop in. Anderzijds stapelt Boermans tekens zodanig op dat er een extreem kunstmatige constructie ontstaat. Dat is een illusietheater dat zich niet wegsteekt achter doen-alsof, maar open kaart speelt en zich kwadrateert waar je bij staat.

In de voorstelling blijkt dat onder meer hieruit. Als Faust nu en dan zijn hoofd verliest en agressie pleegt op de representanten (de maatschappelijk assistente blijft wel erg lang onder water), ervaar je met een schok: kijk uit, dit is niet langer toneel, dit is echt. Als het theater soms uit de veiligheidsgordels van zijn afspraakje met het publiek geslingerd wordt, levert dat zeer indringende ogenblikken op. De acteurs investeren iets van zichzelf en zetten zich op het spel. Nog een stap verder gaat het als de acteurs bij wijze van spreken nog vuile handen hebben van datgene waar ze mee bezig waren voor ze de speelvloer betraden.

Dan heb je Ron Vawter, Jan Decorte en de Russen van Lev Dodine.

Paradoxaal genoeg leveren ook hyperkunstmatige scènes een schokeffect op, en daar heeft Theu Boermans er ook enkele van ingebouwd. In de beginscène zit Faust tegen een stalen plaat aangeleund, terwijl luide muziek klinkt en videobeelden op hem geprojecteerd worden. Die beelden tonen een lichaam, dat zich in een spasme samentrekt, nadat er van dichtbij op geschoten wordt. Deze terreur, van de beelden en de muziek, komt van de buitenwereld maar heeft betrekking op Faust, die hopeloos op de stalen plaat beukt. Ik voel zijn wanhoop aan, ik ervaar zijn verscheurdheid. Wat ik zag was nochtans niet meer dan een kunstmatige constructie, die me de ingangen aanbood om er zelf iets bij te denken. Dan kom je op hetzelfde niveau als het slotbeeld van Needcompany's *Macbeth* of de theattertaal van Guy Cassiers.

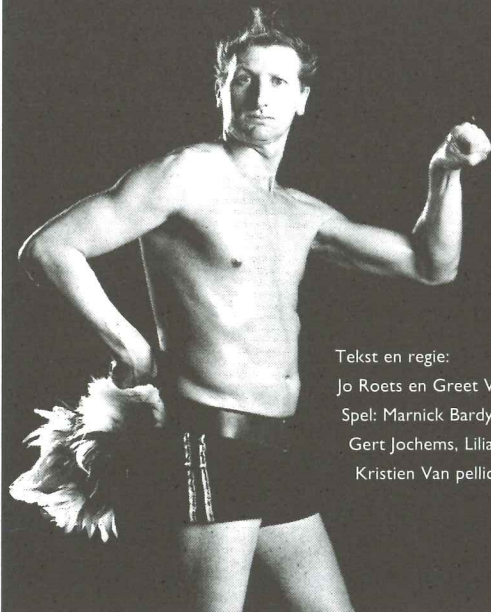
Nee, de toneeltaal heeft nog wel degelijk mogelijkheden om de gruwel van alledag te vatten. Maar die liggen beslist niet in een illusietheater, waarbij er voorspelbare afspraakjes tussen de tonelist en het publiek bestaan.

Blauw Vier

Canteclair is een liefdesverhaal voor iedereen vanaf 5 jaar, een swingende theatervoorstelling, live begeleid op de piano.

De voorstelling speelt zich af op en rond het hoenderhof. De haan *Canteclair* kraait zo indrukwekkend dat de zon ervan opkomt. De nachtdieren haten hem en beramen een complot om hem een toontje lager te doen zingen. Als op een dag een vreemde eend in de bijt komt, komen de kippen pas echt van hun stok.

Tekst en regie:
Jo Roets en Greet Vissers
Spel: Marnick Bardin, Frank Dierens,
Gert Jochems, Lilian Keersmaekers,
Kristien Van pellicom

Canteclair

Voor iedereen vanaf 5 jaar.

Het verhaal is geïnspireerd op *Chanteclair* van Edmond Rostand en vormt na *Cyrano* en *Napolejng* het derde luik van de Rostand-trilogie.

Voorstellingen

- zon 15 maart 15u00 Stadsschouwburg Leuven (016/22.21.13)
- woe 18 maart, 14u30 CC Tén Weyngaert, Vorst (02/347.16.86)
- zon 22 maart 15u00 CC De Werf, Aalst (053/76.13.12)
- zat 28 maart 14u30 De Kortrijkse Schouwburg (056/22.19.02)
- zon 29 maart 15u00 CC De Borre, Bierbeek (016/46.14.00)
- zat 4 april 15u00 CC Hasselt (011/22.99.33)
- zon 5 april 15u00 CC Heusden-Zolder (011/53.33.15)
- zat 11 april 20u30 De Werf, Brugge (050/33.05.29)
- ma 13 april 15u00 Rotterdamse Schouwburg NL (0031-10/411.81.10)
- zat 18 april 14u30 CC De Kern, Wilrijk (03/821.01.20)
- zon 19 april 17u00 De Veliinx, Tongeren (012/39.38.00)
- zon 26 april 15u00 Bronks, Brussel (02/219.99.21)
- zon 3 mei 15u00 De Kopergieterij, Gent (09/233.70.00)
- woe 6 mei 15u00 De Kopergieterij, Gent
- zon 10 mei 14u30 Westrand, Dilbeek (02/466.20.30)

Canteclair is ook te zien als schoolvoorstelling tot en met 19 mei 1998.
Voor meer informatie: *Blauw Vier* 03/230.81.91 of
<http://www.club.innet.be/~year9220>

winterthur
Winterthur: Cultuur Verzekerd

Blauw Vier wordt foto's door de Vlaamse Gemeenschap en de Provincie Antwerpen, foto: Philé Deyez.